

# Murphy og hans venner

Jan Carlsen DBU Diplominstruktør



Medlem af DBUs lovgruppe  
samt klummeskribent.

11-01-2020

Så er vi i den fase af året, hvor man uvægerlig af gammel vane skriver det gamle årstal langt ind i perioden – eller også er det bare mig. I sidste klumme beskrev jeg, hvordan jeg den 1. januar om aftenen skrev om kap med klokken, fordi min bredbåndsforbindelse ville forsvinde den 2. januar, og det skulle ikke undre mig, om det ville ske nærmest som efter en indbygget timer. Det gjorde det – faktisk på slaget 24. Og så var det, at den nye forbindelse først ville blive etableret den 3. januar – hvilket jeg havde hørt adskillige skrækhistorier om fra kolleger. Frygten var også blevet forstærket af diverse modstridende meldinger fra udbyders kundeservice, så jeg var forberedt på at blive endnu et offer for Murphys Lov (fodnote: det er den, der siger, at 'Alt hvad der kan gå galt, vil gå galt' – i den korte udgave: jeg har en køleskabsmagnet hængende, meget passende indkøbt i forbindelse med en kamp i Irland, hvor der er hele 13 underpunkter).

Men Murphy og hele hans uhyggelig store familie er åbenbart travlt beskæftiget med VAR i England i øjeblikket – herom senere. Resultatet var i hvert fald, at jeg godt nok havde et døgn uden internet, men mails slap dog heldigvis og på mirakuløs vis stadig igennem til mobiltelefonen, så jeg havde ikke helt fred alligevel. Og 3. januar dukkede den nye forbindelse op, godt nok ikke ved midnat, men først klokken 01:20. Så alt er vel og har været det lige siden da. Man kan forestille sig mange skrækscenarier på forhånd, og så bliver tingene i sidste ende alligevel helt anderledes og problemløse. Pyha.



Og hvad har disse relativt banale personlige betragtninger så med fodbold og dommere at gøre. Måske ikke så meget på overfladen, men et spadestik dybere så alligevel. For det, som man meget ofte ser omkring en kamp – specielt hos mindre rutinerede dommere, er, at man kan risikere at overforberede sig. Hold A har matchspoiler x på holdet, og hold B har matchspoiler y – og nu skal de spille lige over for hinanden. Hold kæft, det bliver svært, så jeg må hellere slå hårdt ned fra start. Eller f.eks. 'Dette er et afgørende topopgør / bundopgør / lokalopgør, så det bliver svært' – eller den modsatte variant 'Det er to midterhold, som ikke har noget at spille for, så det bliver let tjente penge'. Og har man først fået mentalt gearret sig til nogle forventninger, kan det være frygtelig svært at få omstillet sig igen, hvis tingene udvikler sig helt anderledes, end man havde forventet. Jeg har set alle varianter over temaet, vil jeg tro – både det formodede ufarlige midteropgør, som endte med, at folk lå og sloges i bunker rundt på banen – og det formodede svære afgørende opgør, hvor det på dagen viste sig, at alle bare ville spille fodbold, og dommerens forventning om at skulle sig sætte sig hårdt på kampen fra start faktisk ødelagde en stor del af fornøjelsen. Der er hele to moraler i det her: som dommer må man selvfølgelig ikke være forudindtaget, men det er i allerhøjeste grad tilladt og en virkelig god idé at være forberedt. Bare ikke overforberedt, for man må aldrig glemme lige at give spillerne chancen for at vise, hvad de vil, frem for blindt at følge sin forudfattede køreplan for, hvordan kampen skal forløbe.

Nå, man vi skal selvfølgelig en tur mere omkring England og VAR. Der skete vist også ting og sager

i nytårsrunden, men det var så dér, hvor jeg havde andet at tænke på. Men i weekendens FA Cup-runde dukkede der et tilfælde op, som ramte overskrifterne tirsdag som følge af efterspillet. Lad os tage situationen først. Det er kampen mellem Watford og Tranmere, vi skal have fat i (resultat 3-3, så fortsættelse på det følger). To minutter før tid er der midt på banen en noget rodet duel mellem Roberto Pereyra (Watford) og Kieron Morris (Tranmere). Duellen ender med, at bolden går til Tranmere, og Pereyra giver Morris et mindre puf i ryggen (hvilket er det, som alle aviser har fokuseret på) og sparker også ud efter Morris og rammer ham på foden. Dommer Graham Scott er rigtig godt placeret – måske endda for godt, for så kan det være svært at vurdere voldsomheden i handlingerne – og trækker prompte et rødt kort til Pereyra, som egentlig også går sin vej efter minimale og nok mestendels rituelle protester.

Næste akt er, at Watford appellerer det røde kort til disciplinærinstansen, som derefter efter en høring annullerer det røde kort på den måde, at det ikke udløser karantæne. Nu vil skæbnen, at denne var én af de 13 FA Cup-kampe i runden, hvor man havde VAR på – og derfor bliver overskrifterne selvfølgelig, at det røde kort bliver trukket tilbage trods det, at det ikke er blevet checket af VAR.

Vi tager en dyb indånding og bevæger os ind i VAR-universet igen. Dybest set kan ingen medier vide, at denne situation ikke er blevet checket af VAR – og jeg vil påstå, at det er forkert. Ellers overtræder man i hvert fald VAR-protokollen i England endnu mere, end jeg havde troet muligt (og man gør i forvejen). Det er et helt basalt krav i VAR-protokollen, at der sker automatisk check i VAR-rummet af tre tilfælde: alle scoringer, alle potentielle eller dømte straffespark og alle potentielle eller tildelte røde kort. Plus lige den sidste med 'mistaken identity' – at den forkerte spiller er blevet tildelt kortet. Mediernes påstand om, at kortet ikke er blevet checket, må bero på, at man ikke har set dommer Scott lave 'finger til øret'-tegnet som indikation på, at han modtager informationer fra VAR-rummet.

Men casen er jo, at VAR-dommerne kun skal skride ind over for 'klare og åbenlyse dommerfejl'. Og det kan man ikke sige, at dette er. Der er helt klart en sparken ud efter modspiller med kontakt, så de fysiske betingelser for et rødt kort er lovmæssigt tilstede. Så er det dommerens skøn, om kortet skal være gult eller rødt. Dér skal han se på kriterier som intensitet, brutalitet og unødigt stor kraft – samt tidsfaktoren. Sker handlingen så længe efter duellen, at det er en hævnakt? Hvis der er gevinst på noget af dette, taler vi om et rødt kort. Ellers er vi i gult, for så handler det mere om et tjat i umiddelbar irritation. Det er en borderline-situation, og jeg synes personlig afgjort, at den er mere gul

end rød – men det er heller ikke mig, der er dommer. Så det er ikke en klar og åbenlys dommerfejl – men det kan sagtens være, at man i VAR-rummet siger 80-20 til gult kort, hvor banedommeren siger 80-20 til rødt. Men det er en rent faglig og skønsmæssig uenighed, og den skal VAR holde sig langt væk fra. Man skal her huske, at VAR jo ikke er sat i verden for at dømme kampene for anden gang – men for at fjerne de store overskrifter. Så min påstand vil være, at VAR har checket situationen lynhurtigt, konstateret at dette er et skøn og ikke en åbenlys fejl – og har givet Scott grønt lys til at genoptage spillet. I så fald har VAR faktisk her fungeret fuldstændig efter hensigten.

Men vi er ikke færdige endnu. For hvordan ender det med, at Pereyra slipper for karantæne i appelsagen? FIFAs Disciplinary Statutes siger helt éntydigt, at et rødt kort altid skal give mindst én spilledags karantæne. Den eneste mulighed at komme uden om det på, er, at dommeren ved at gense videoklipet konstaterer, at det ikke svarer til det, som han så på banen i live action – og at han, hvis han havde haft billederne her til rådighed, ville have gjort anderledes. Med andre ord indrømmer et fejlskøn. Vi havde en lidt tilsvarende situation i en efterårets sidste runder i Superligaen mellem SønderjyskE og Esbjerg, hvor en berøven af oplagt scoringsmulighed kontra offside-position var i spil – også behandlet på denne plads tidligere. Her erkendte dommeren en fejl, og så slap Anyembe for karantæne, efter at Esbjerg havde nedlagt protest

Og så er vi tilbage ved gode gamle Murphy igen. Man kan sige meget om VAR i Premier League, og rigtig meget af det er med fuld ret. Men hvis mine teorier holder, gør VAR faktisk i dette tilfælde nøjagtig, hvad det skal, nemlig ingenting, ud over at checke og trække sig bukkende tilbage, da det ikke er en klar og åbenlys dommerfejl. At dommeren så efterfølgende erkender et fejlskøn, har ikke noget med VAR at gøre. Men nu er proppen jo af flasken, og VAR får skylden for alle dårligdomme i det engelske. Jeg vil vædde på, at denne situation kunne man i den grad godt have været foruden derovre på øerne – specielt lige på dette tidspunkt. Men Murphy sidder på pubben med en bredfyldt Guinness eller tilsvarende og griner fra øre til øre.